

Lélekemelő

pszichiáterek egymás között

*Nincs nehezebb
az üres kosárnál*

A szőke hajsza...

Lipótmező Angyal földön?

*A lány, aki
mindig
mosolyog*

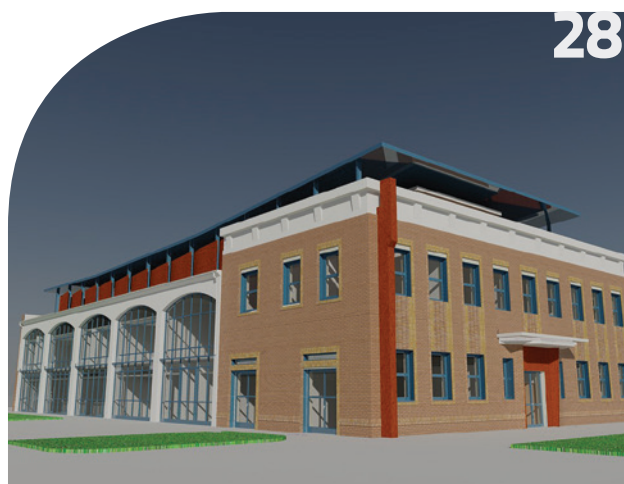

képek
hangulatok
könyvek

Tartalom

- OPAI
Lipótmező Angyalföldön? **04**
- A MŰLT KOPJAFÁI
Nincs nehezebb az üres kosárnál **10**
- BÚCSÚZÁS
In Memoriam Buda Béla **12**
- FILMAJÁNLÓ
Kaland **14**
- AZ ÚT ELEJÉN
A lány, aki mindig mosolyog... **16**
- KONFERENCIA
Sokkoló számok a mentális egészségről **18**
- HÁZASSÁG-SZEX
A szőke hajszál... **20**
- KÖZTÜNK ÉLŐ LEGENDÁK
Egy szuggesztív csapatépítő hétköznapijai **22**
- VALLOMÁS
A kezem miatt lettem pszichiáter **24**
- KIÁLLÍTÁS
Dívány a Dunán **26**
- CENTENÁRIUM
Megújul az Egis K+F stratégiája **28**
Az Egis történelmet ír biotechnológiai gyógyszerével is **30**

Kedves Olvasó!

Egy megható történettel kezdem. Kicsi Zsuzsi – a mama a nagy Zsuzsi – összehányta magát a templomban a református istentisztelet alatt. Annyira rosszul lett, hogy ki kellett rohannia. Nem lett volna nagy baj, ha nem ő a főszereplő, hiszen saját esküvője közben távozott sietősen. Ráadásul alig fél perc múlva utána szaladt a vőlegény is. Komolyan vette a tiszteletes szavait: „mostantól nincs te meg én, mostantól, csak mi van”. Hogy miért lett rosszul kicsi Zsuzsi?

Elmondom milyen ruhában volt a 38 fokos melegben. Először felhúzott két pár zoknit, hogy ne törje az ünnepi hímezett fekete csizma a sarkát. Aztán felkötött szépen egymásra három alsószoknyát, hogy álljon az a fersing, vagyis a plisszírozott szoknya. Majd jött a kötény, amit ők ruhának hívnak. Közben belebűjt a kézzel varrott, kikeményített széles ujjú fehér ingbe, arra kötötte a kendőt – zsalik – rá a lajbit, majd a farak vagyis a bojtos övszerű valami következzék. A fejére meg egy gyönyörű menyasszonyi pártá kerekedett illatos rozmaringból, és piros szalagból varrott kicsi rózsákból.

Merthogy ezt a bizonyos esküvőt tőlünk 500 kilométerre, az erdélyi Szék falucskában tartották, és mivel a kertészmérnök kicsi Zsuzsi – meg Pisti a vőlegény –, de még a násznép is ragaszkodott a széki viselethez, mindenkiről csorgott a víz.

Mert a széki ember számára a magyarsághoz tartozást a népviselet jelzi. Az asszonyok ebben végzik a házimunkát, ebben etetik az állatokat, járnak templomba, és férjeiktől is megkövetelik viseletét.

A 2300 fős lakosú falucska szigetnek számít a keveredett lakosú települések között: színmagyar maradt. Leleményesek ezek a székiek, mert bár két oldalról – Szamosújvár és Kolozsvár felől – meg lehet közelíteni a az aprócska magyar szigetet, mindkét út annyira rossz, hogy kétszer is meggondolja az ember, felkeresse-e őket. Aztán, ahogy a hosszas zötykölődés után beérünk a faluba; szemünk, szánk eláll a csodálkozástól. Mintha a Rózsadombon lennénk, csupa kétszintes ház – némelyik valóságos palota – emelkedik előttünk. Azt mondják a székiek, annak idején Ceausescu csak kétszintes házakra adott építési engedélyt, azzal a románosítási koncepcióval a háttérben, hogy a házak felső szintjére román családokat telepítenek majd. Csakhogy közbeszólt a forradalom, a diktátort kivégezték, a koncepció ugrott. Hogy ma is csupa kétszintes épül? Úgy ám. Ebben a faluban akkora a közösségi erő, hogy mindent kalákában csinálnak. És mivel a férfiak nagy része ács, kőműves, jószerével csak az anyagköltséget kell számolni, hipp-hopp felhúzzák a falakat egymásnak.

Itt mindenki segít mindenkinek. A lányos háznál 20 asszony főzi a töltött káposztát, a tyúkhúslevest, süti az elképesztő mennyiségű, és sajnos elképesztően ínycsiklandó süteményeket. Tudják, hogy ha az ő lányuk kerül sorra, visszakapják a segítséget. A tyúkos asszonyok 14 kosárral indulnak a fiús házhoz, 700 tojást, 14 tyúkot, 14 liter olajat, 14 kiló lisztet, kávé, és még sok-sok hasznos élelmiszert visznek.

Az asszonyok ilyenkor szabadságot vesznek ki, merthogy a legtöbben Magyarországon takarítónőként keresik boldogulásukat. A nálunk keresett pénzt megavonta egyszer büszkén leteszik az asztalra. Ha meg esküvő van, mutatnak, azaz mélyen a zsebükbe nyúlnak. Annyira, hogy az ifjú pár – arrafelé ajándékot nem, csak pénzt kérnek – 10–12 millió forinttal lesz gazdagabb, amiből meg is van a kétszintes ház Széken. Az összefogás arrafelé csodákra képes.

És egy kicsit errefelé is, hiszen a pszichiáter szakma lobbizni tudását és összefogását bizonyítja az OPAI átadása, amelynek megnyitó ünnepségéről bőven olvashatnak lapunkban. Tringer László nem a kórházról, hanem névadójáról, Nyíró Gyuláról mesél, akinek tanítványa volt. Megismerkedhetnek a mindig mosolygó Jakab Judittal, azt mondja a fáma, hogy isteni sütijei hasonlítanak a széki asszonyok lakodalmas finomságaira. Emlékezzünk az átfogó tudású, csöndes, szerény Buda Bélára, és megszólal egy köztünk élő legenda, a pécsi Ozsváth Károly is.

Jó lapozgatást!

B. Király Györgyi

Lélekemelő

A Psychoeducatio-Léleknevelés Alapítvány és az EGIS szakmai-kulturális magazinja a Magyar Pszichiátriai Társaság támogatásával.

ISSN 2061-4187

Felelős szerkesztő:

B. Király Györgyi

Szaktanácsadó:

Füredi János
Harmatta János
Kurimay Tamás
Lehóczky Pál

Koordinátor:

Turjányi Katalin

Munkatársak:

Bozsán Eta,
Bulla Bianka,
Csák Elemér és
Vámos Éva

Tördelőszerkesztő:

Tusor Ildikó

A lap orvosok és egészségügyi szakdolgozók számára készül, terjesztik:

az EGIS orvoslátogatói, beszerezhető a Léleknevelés Alapítvány – XII. ker. Szilágyi Erzsébet fasor 22.

Tel.: 275-2452 –, illetve a Magyar Pszichiátriai Társaság – II. ker. Hűvösvölgyi út 75/a. Tel.: 275-0000 – titkárságán.